

Sygn. akt VI Ka 332/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 sierpnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Wieja

Protokolant Małgorzata Dzieniszewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze Lesława Kwapiszewskiego

po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 2013r.

sprawy **J. Ś.**

oskarżonego z art. 278 § 1 kk

z powodu apelacji, wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Kamiennej Górze

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze VIII Zamiejscowego Wydziału karnego z siedzibą w Kamiennej Górze

z dnia 29 kwietnia 2013 r. sygn. akt VIII K 233/13

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego J. Ś. w ten sposób, że za podstawę prawną skazania i wymiaru kary przyjmuje art. 278§1 kk;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 332/13

UZASADNIENIE

J. Ś. został oskarżony o to, że:

w dniu 20 listopada 2012r. w O., woj. (...), z terenu kompleksu leśnego Leśnictwa O.– oddział nr (...)po uprzednim ich wyrębie przy użyciu piły ręcznej dokonał zaboru w celu przywłaszczenia ośmiu gatunków świerku o łącznej masie 2,411 m³ i wartości 672,16, czym działał na szkodę Nadleśnictwa K., tj. o czyn z art. 278§1kk.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział VIII Karny Zamiejscowy wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2013r. (sygn. akt VIII K 233/13):

1. J. Ś. uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w części wstępnej wyroku, przy czym przyjął, iż wyczerpuje on ustawowe znamiona z art. 290§1kk i art. 278§1kk w zw. z art. 11§2kk i za to na podstawie art. 290§1kk w zw. z art.11§3kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

2. na podstawie art. 69§1 i 2kk i art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec J. Ś. kary pozbawienia wolności zawiesił warunkowo na okres próby wynoszący 2 lata,

3. na podstawie art. 290§2kk zasądził od J. Ś. na rzecz Nadleśnictwa K. nawiazkę w kwocie 1 344,32 zł,
4. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz C. R. kwotę 221,40 zł,
5. na podstawie art. 624§1 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił J. Ś. od ponoszenia kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa i nie wymierzył mu opłaty.

Wyrok zaskarżył Prokurator Rejonowy w Kamiennej Górze. W złożonej apelacji na podstawie art. 438 pkt 1 kpk w zw. z art. 427§1 i 2 kpk wyrokowi temu zarzucił:

- obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 290§1kk poprzez jego błędne zastosowanie jego elementu kwalifikacji prawnej czynu, którego sprawstwo przypisano oskarżonemu J. Ś., w sytuacji w której oskarżony dopuścił się tempore criminis występku polegającego zarówno na wyrębie drzewa w lesie, jak i jego zaboru w celu przywłaszczenia, a tym samym fakt dokonania przezeń wyrębu drzew w aspekcie prawnym stanowił czyn uprzedni współukarany względem następującej po nim kradzieży i nie powinien znaleźć swojego odzwierciedlenia w kwalifikacji prawnej przypisanego J. Ś. czynu.

Stawiając powyższy zarzut prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku Sądu I instancji zapadłego wobec oskarżonego J. Ś. poprzez ustalenie w punkcie 1 jego części dyspozytywnej, iż przypisany mu czyn wyczerpuje jedynie znamiona występku z art. 278§1kk oraz przyjęcie, iż podstawą prawną wymiaru orzeczonej względem J. Ś. kary jest art. 278§1kk i jednocześnie utrzymanie w mocy zaskarżonego orzeczenia w mocy w pozostałej części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora zasługiwała na uwzględnienie.

Wyrażony w niej pogląd prawny jest utrwalony od wielu lat w doktrynie i orzecznictwie. Podkreślić należy, iż treść art. 290§1kk jest taka sama, jak art. 213§1kk z 1969r. Pozwala to korzystać z dorobku doktryny oraz wydanych judykatów z okresu obowiązywania przepisu art. 213§1kk Kodeksu karnego z 1969r. Praktycznie niezmiennie wskazuje się, iż sam wyrąb drzewa w celu przywłaszczenia nie może być utożsamiany z jego faktycznym zaborem w celu przywłaszczenia. Wątpliwości w tym przedmiocie zdawał się nie mieć także Sąd Rejonowy, który nie kwestionował proponowanej aktem oskarżenia kwalifikacji prawnej zachowań J. Ś. z art. 278§1kk. Uznał natomiast za konieczne jej uzupełnienie o przepis art. 290§1kk celem pełniejszego oddania charakteru czynu oraz okoliczności jego popełnienia. Zwraca przy tym uwagę lakoniczność argumentacji przywołanej dla uzasadnienia podjętej modyfikacji zarzutu. Tymczasem apelujący zasadnie odwołuje się do stanowiska doktryny nakazującego traktować czyn z art. 290§1kk, jako czyn współukarany uprzedni do dokonania następnie faktycznego zaboru drzewa już wyrąbanego. Przeważa bowiem pogląd, iż sam wyrąb drzewa w celu przywłaszczenia, stanowi w istocie swego rodzaju karalne usiłowanie kradzieży. Część komentatorów idzie dalej wskazując, iż zachowanie takie jest jedynie przygotowaniem do kradzieży drzewa. Jest to pogląd dość odosobniony, ale wskazujący, podobnie jak poglądy większości komentatorów, że stanowisko zaskarżonego wyroku nie znajduje oparcia wśród przedstawicieli doktryny. Sąd Rejonowy w pisemnych motywach swego rozstrzygnięcia nie przedstawia szerszych rozważań dla uzasadnienia zajętego stanowiska, ani też nie powołuje się na orzeczenia Sądu Najwyższego, czy Sądów Apelacyjnych. Brak też odwołania do przedstawicieli doktryny, którzy prezentowaliby choć zbliżone stanowisko do wyrażonego przez Sąd I instancji. Tymczasem argumentacja apelacji wsparta jest poglądami różnych komentatorów Kodeksu karnego oraz orzeczeniem Sądu Najwyższego. Odwołuje się nadto do nieodległego wyroku Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze ze sprawy VIKa 462/12, z którego to pisemnej argumentacji skarżący przywołał większość motywów. W tymże orzeczeniu Sąd Okręgowy (choć w innym składzie) wskazuje na judykat Sądu Najwyższego z 1997 roku w sprawie III KKN 241/96, który także stanowi poparcie dla poglądu wyrażonego w apelacji.

Z przedstawionych względów Sąd Odwoławczy podzielił zarzut i wniosek końcowy środka odwoławczego wywiedzionego przez oskarżyciela publicznego. Skutkowało to zmianą zaskarżonego wobec J. Ś. wyroku przez

przyjęcie, że przypisany mu czyn wyczerpuje jedynie znamiona występku z art. 278§1kk a podstawą skazania i wymiaru kary stanowi przepis art. 278§1kk.

W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Z poczynionych w sprawie ustaleń wynika, że oskarżony siebie i żonę utrzymuje z renty w wysokości 600 złotych miesięcznie. Ze względu na swój stan zdrowia nie może podjąć stałego zatrudnienia. Okoliczności te, zdaniem Sądu Okręgowego, przemawiały za zwolnieniem J. Ś. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze i obciążenie nimi Skarb Państwa (art.624§1 kpk w zw. z art. 634 kpk i art. 17 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych z późn. zm.)

uk.